

første, hvad i øvrigt ikke var saa sært, da alle Fanger, som kunde afgive Vidnedsbyrd, paa det Tidspunkt var løsladte, og de af hans Kolleger, der kunde udtale sig om Sagen, var blevet forskrækket, da Inspektøren havde truet med disciplinær Afstraffelse, hvis Sagen blev bragt paa Bane mellem dem.“

„Af samme Grund maatte selvfølgelig en tredje Undersøgelse, som foretoges af Fængselsdirektøren, blive resultatløs.“

Sagsanlægget fra den sigtede Betjents Side blev aldrig virkeliggjort, og det tredje Forhør — paa *Nyborg*-Anstalten —, som foretoges af Direktøren selv, skred denne først til paa direkte Opfordring fra Løjtnant *Skaftø* et halvt Aars Tid efter, at denne havde henvendt sig til Direktøren om Sagen.

Adspurgt bekræfter *Arrestanten*, at han konstitueredes som Overbetjent paa den Tid, Sagen var indmeldt til Inspektøren, ligesom han bekræfter *Skaftø*s Fremstilling vedrørende Inspektørens Udtalelser paa Kontoret, efter at Sagen var sluttet. Betjent K. forklarer som Vidne — se Akt Nr. 9/1916 S. 30 —:

„Naar han ikke har udtalt sig under de Afhøringer, der har været afholdte i Fængselet om Sagen, som han har udtalt sig her i Retten, var det altsaa, fordi at han var bange for, at han skulde komme til at lide derunder og mulig faa sin Afsked.“

Inspektøren, der, efter at anklagede har tilstaaet, har faaet Sagen til Erklæring, afgiver under 4. September 1916 et Indlæg, hvori han erkender, at han efter et 5-aarigt Samvær med anklagede paa *Vridsløselille* Straffeanstalt gjorde sig til Talsmand for hans Forflyttelse til *Nyborg*, fordi han fra Samarbejdet paa *Vridsløselille* kendte ham „som en dygtig og interesseret Funktionær“. Inspektøren finder det i nævnte Indlæg „ganske naturligt“, at han paa det paagældende Tidspunkt lod anklagede fungere som Overbetjent. Inspektøren erkender, at tiltalte under Afhøringerne angaaende Sigtelserne mod ham selv, netop i Egenskab af fungerende

Overbetjent, selv afhentede „1 eller 2 af Fangerne“, idet Inspektøren først under Forhøret „kom i Tanker om“, at han paa det Tidspunkt fungerede som Overbetjent, hvorefter han lod en anden hente Resten af Fangerne. Indlægget slutter med følgende Udtalelse:

„Efter min Opfattelse er Betjent *Skaftø*s malplacerede Optræden Skyld i, at denne Sag ikke har fundet en Løsning, der havde været til mindre Fortræd for Straffeanstalten. Han har dels foretaget Undersøgelser, som han var ganske ukaldet til at anstille, og dels ikke valgt at konferere med Inspektionen i Stedet for at bringe Sladder i Omløb; han har derved adviseret B., forhindret de andre Betjente i frit at udtale deres Betæneligheder overfor Inspektionen og forsøgt at give det Udseende af, at jeg lukkede Øjnene for den Slags Forhold.“

Naar man erindrer, at *Skaftø* jo ikke har sat Sagen „i Omløb“, men har sin Mistanke fra Udtalelser om faktiske Tilnærmelser fra B.s Side overfor Betjent K. og andre, og naar henvises til den foran skildrede Medfart, Inspektøren gav ham, da han henvendte sig til ham, og hvorledes *Skaftø* derefter senere er blevet behandlet af dem, der var „kaldet“ til at anstille Undersøgelser — men som bare ikke gjorde det, førend *Skaftø* fremtvang dem, og da saaledes, at den, der havde forbrudt sig, frikendtes, og den, der kunde have stoppet en for Fængselsvæsenet kompromitterende Betjents demoraliserende Virksomhed, straffedes med Forflyttelse og Bremsning i Karrieren, saa maa man holde fast i Erindringen, at det er en syg Mand, der skriver, for ikke helt at bryde Staven over ham.

Og da Byfogeden i *Nyborg* under 14. Juli 1916 anmoder om at faa tilstillet Udskrift af de Afhøringer over B., som Inspektøren har foretaget, maa denne i Skrivelse af 29. s. M. svare, at de ikke kan findes, fordi han paa det paagældende Tidspunkt ikke raadede over noget Gemme, der ikke var tilgængeligt for andre Funk-